

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci **žalobce: M. M.,** zastoupeného Mgr. Antonínem Strouhalem, advokátem se sídlem Dvořákova 4, Brno, proti **žalovanému: Finanční ředitelství v Brně,** se sídlem nám. Svobody 4, Brno, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 3. 2009, č. j. 3285/09-1102-702767, č. j. 3286/09-1102-702767 a č. j. 3287/09-1102-702767, o dodatečném vyměření daně z příjmů fyzických osob, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 1. 2010, č. j. 31 Ca 81/2009 - 52,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti v záhlaví specifikovanému rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byly zamítnuty jeho tři žaloby, jež byly spojeny ke společnému

řízení před krajským soudem vedeným pod sp. zn. 31 Ca 81/2009. Žalobami ke krajskému soudu se stěžovatel domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2009, č. j. 3285/09-1102-702767, č. j. 3286/09-1102-702767 a č. j. 3287/09-1102-702767, kterými byla zamítnuta jeho odvolání proti dodatečným platebním výměrům, kterými byla stěžovateli dodatečně doměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2001 ve výši 30 890 Kč, za zdaňovací období roku 2002 ve výši 74 304 Kč a za zdaňovací období roku 2003 ve výši 28 780 Kč.

Krajský soud se v odůvodnění svého rozhodnutí nejprve vypořádal s námitkou, že daň byla doměřena po uplynutí lhůty k vyměření daně stanovené v § 47 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), a dospěl k závěru, že daň byla doměřena v zákonem předvídané lhůtě. Krajský soud dále nepřisvědčil námitce stěžovatele, že v právě projednávaných případech nebyly splněny podmínky pro stanovení daně za použití pomůcek podle § 31 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, když se stěžovatel hájil tím, že vedl řádně účetnictví a řádně splnil své povinnosti při prokazování svých tvrzení. Krajský soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že stěžovatel nevedl řádně, úplně a průkazně své účetnictví, když neprováděl inventarizace zboží, čímž porušil § 29 a § 30 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o účetnictví“), a čl. IX přílohy č. 1 opatření Ministerstva financí, č. j. 281, 283/77 411/2000, ze dne 10. 11. 2000, kterým se stanoví postupy účtování pro účetní jednotky účtující v soustavě jednoduchého účetnictví, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „opatření Ministerstva financí“). Krajský soud přisvědčil žalovanému v tom smyslu, že pochybení při vedení účetnictví ze strany stěžovatele byla takového rozsahu a účetnictví bylo natolik neprůkazné, že nebylo možno stanovit daň dokazováním, přičemž stěžovatel ani k výzvě správce daně nepředložil důkazní prostředky, jimiž by tyto nedostatky při vedení účetnictví bylo možno odstranit. Z odůvodnění rozhodnutí krajského soudu plyne, že správce daně vyhověl požadavkům uvedeným v § 46 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků, neboť uplatnil nezdanitelnou část základu daně podle § 15 odst. 1 písm. a) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném v rozhodné době. Krajský soud konstatoval, že správce daně se zabýval stěžovatelem uváděným tvrzením, že za výhodu při stanovení daně za použití pomůcek je třeba vzít výši marže, poskytování poledního menu a rozdíl mezi dvěma provozovnami stěžovatele, přičemž správce daně dospěl k závěru, že výhody pro daňový subjekt lze uplatnit až po stanovení základu daně, ale nelze za výhodu považovat výběr obdobného daňového subjektu, k čemuž se vázala stěžovatelem uvedená tvrzení. Krajský soud dále uvedl, že správce daně se obsáhle vyjádřil ke všem v daňovém řízení stěžovatelem předloženým důkazům, které zhodnotil a odůvodnil, proč ten který důkaz neobstál.

Krajský soud dospěl k závěru, že správce daně dostatečně prokázal, že účetnictví stěžovatele nebylo vedeno správně, úplně a průkazně a že daň nemohla být stanovena dokazováním, proto byla stanovena daň za použití pomůcek. K

námitce stěžovatele, že ze zprávy o výsledku daňové kontroly daně z příjmů č. j. 40162/04/284930/5063 plyne, že daň byla stanovena dokazováním, krajský soud uvedl, že tato skutečnost není podstatná, když další zjištění učiněná správcem daně po provedení kontroly vedla k nutnosti použití pomůcek, přičemž stěžovatel byl seznámen se všemi novými zjištěními, důvody a hodnocením důkazů ze strany správce daně. Krajský soud dále nepřisvědčil námitce stěžovatele, že žalovaný nepřihlédl ke znaleckému posudku č. 19/2007 zpracovanému Ing. A. H., když odkázal na pasáže rozhodnutí žalovaného, kde se správní orgán vyjadřuje k danému posudku. Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku stěžovatele, že žalovaný nerespektoval závěry plynoucí z rozsudků Krajského soudu v Brně ze dne 27. 9. 2007, č. j. 31 Ca 74/2006 - 59, č. j. 31 Ca 96/2006 - 30 a č. j. 31 Ca 97/2006 - 35, jimiž byla původní rozhodnutí Finančního úřadu v Boskovicích a žalovaného zrušena a věc vrácena k dalšímu řízení. Stěžovatel namítal, že správce daně v úředním záznamu o stanovení pomůcek neuvádí důkazy předložené stěžovatelem, jejich hodnocení ani řádné odůvodnění, proč ten či onen důkaz neobstál, a dále namítal, že se v záznamu neuvádí, jakým způsobem byly pomůcky stanoveny, k jakým výhodám pro daňový subjekt bylo přihlédnuto a jak byly výhody hodnoceny. Krajský soud konstatoval, že se všemi stěžovatelem namítanými skutečnostmi se správce daně vypořádal v protokolu o ústním jednání ze dne 26. 5. 2005, č. j. 21229/05/284930/5063, v protokolu o ústním jednání ze dne 13. 7. 2005, č. j. 27245/05/284930/5063, v protokolu o ústním jednání ze dne 16. 4. 2008, č. j. 36682/08/284930/5063, v úředních záznamech ze dne 17. 7. 2008, č. j. 49316/08/284930/5063, č. j. 49318/08/284930/5063 a č. j. 49319/08/284930/5063, a v protokolu o ústním jednání ze dne 13. 8. 2008, č. j. 53125/08/284930/5063. K závěrům správce daně se dle krajského soudu měl možnost stěžovatel vyjádřit. Závěrem odůvodnění svého rozhodnutí krajský soud konstatoval, že námitku, že výše daňové povinnosti nebyla stanovena v napadených rozhodnutích způsobem adekvátním podnikání stěžovatele a výpočet daňové povinnosti stěžovatele dle pomůcek je nesprávný, není možno projednat pro její nekonkrétnost.

Stěžovatel napadl v záhlaví označený rozsudek kasační stížností, ve které namítá, že v projednávaných věcech nebyly dány podmínky pro použití pomůcek. Dále konstatuje, že řádně vedl účetnictví v souladu s § 7 zákona o účetnictví a že v řízení před správcem daně řádně splnil své zákonné povinnosti při dokazování, k čemuž dodává, že ve zprávě o výsledku daňové kontroly ze dne 26. 11. 2004 správce daně konstatoval, že nebyly zjištěny nedostatky v průkaznosti, úplnosti a správnosti účetnictví a daňová povinnost byla v předmětné zprávě stanovena dokazováním. Po daňové kontrole došlo k doplnění dokazování ze strany správce daně, ale dle stěžovatele nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by odůvodňovaly stanovení daně použitím pomůcek. Stěžovatel namítá, že správce daně nerespektoval důkazy jím předložené, a poukazuje mj. na svědecké výpovědi a znalecký posudek. Stěžovatel také namítá, že správce daně použil jako pomůcky údaje subjektů, které nelze považovat za srovnatelné s ním, a v podrobnostech odkazuje na odvolání proti

rozhodnutí správce daně ze dne 14. 8. 2008. Stěžovatel poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2004, č. j. 2 Afs 25/2003 - 87, ze kterého plyne, že správce daně nemůže přejít z dokazování na použití pomůcek, neboť má k dispozici důkazní prostředky, které lze při stanovení daně využít. Stěžovatel konečně namítá, že správce daně nerespektoval rozsudek krajského soudu ze dne 27. 9. 2004, kterým byl vázán, neboť v úředním záznamu neuvedl důkazy předložené stěžovatelem, ani jejich hodnocení či odůvodnění, proč k tomu kterému důkazu nepřihlédl. Společně s kasační stížností požádal také o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že účetnictví stěžovatele nebylo úplné, jelikož chybným způsobem účtoval o ceninách – stravenkách a o příjmu od EXIT Group neúčtoval vůbec. Podle žalovaného nebylo účetnictví stěžovatele průkazné, jelikož neprováděl inventarizaci. Neprůkazné a neúplné účetnictví nemůže potom být důkazem o výši příjmů a výdajů uvedených stěžovatelem v daňovém přiznání. K námitce stěžovatele, že ve zprávě o výsledku daňové kontroly ze dne 26. 11. 2004 se uvádí, že nebyly zjištěny nedostatky v průkaznosti, úplnosti a správnosti účetnictví a daňová povinnost byla v předmětné zprávě stanovena dokazováním, žalovaný uvedl, že po skončení daňové kontroly došlo na základě správcem daně provedených zjištění ke stanovení daně za použití pomůcek, přičemž stěžovatel byl s těmito zjištěními, důvody a hodnocením důkazů seznámen a že se ztotožňuje s názorem krajského soudu, že v řízení správce daně dostál svým zákonným povinnostem. K námitce, že bylo použito jako pomůcek údajů subjektů, které nejsou srovnatelné se stěžovatelem, konstatuje, že při stanovení daně za použití pomůcek nemůže být daň stanovena nikdy tak přesně jako dokazováním; stanovení daně za použití pomůcek je náhradní způsob stanovení daňové povinnosti, který je možno uplatnit až tehdy, když daňový subjekt nedostál svým zákonným povinnostem, skutečnosti zjištěné u jiných daňových subjektů přizpůsobil předpokládané výši obratu stěžovatele. Žalovaný nesouhlasí se stěžovatelem v tom ohledu, že nebyly dány zákonné podmínky pro postup podle § 31 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, jelikož tím, že stěžovatel neprovedl inventarizaci, porušil ust. § 29 a § 30 zákona o účetnictví, přičemž porušení povinností ze strany stěžovatele bylo takového rozsahu, že nebylo možné stanovit daň dokazováním. K námitce, že nebyly respektovány důkazy navržené stěžovatelem, uvedl, že tyto důkazy byly posouzeny, ale neplyne z nich, že by stěžovatel vedl skladovou evidenci. Žalovaný se neztotožňuje ani s námitkou, že v řízení před správcem daně nebyl respektován rozsudek krajského soudu ze dne 27. 9. 2007, protože v úředních záznamech ze dne 17. 7. 2008, č. j. 49316/08/284930/5063, č. j. 49318/08/284930/5063 a č. j. 49319/08/284930/5063, se Finanční úřad v Boskovicích obsáhle vyjadřuje ke všem stěžovatelem předloženým důkazům. Z výše uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

O návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 29. 6. 2010, č. j. 9 Afs 25/2010 - 78, kterým kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal.

Nejvyšší správní soud dále posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, soudní poplatek byl uhrazen a stěžovatel je zastoupen advokátem. Důvody kasační stížnosti odpovídají důvodům podle § 103 odst. 1 písm. a) a písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Zdejší soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zkoumal při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a odst. 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou stěžovatele, že vedl účetnictví v souladu se zákonem o účetnictví. Z předloženého spisu vyplynulo, že správce daně dospěl k závěru, že stěžovatel chybným způsobem účtoval o stravenkách, jež jsou dle opatření Ministerstva financí ceninami a je nutno pro ně vést knihu pro sledování cenin, což stěžovatel nečinil. Správce daně zjistil, že stěžovatel ve svém účetnictví vůbec neúčtoval o příjmu od EXIT Group, čímž nelze jeho účetnictví považovat za úplné (§ 7 odst. 2 zákona o účetnictví pro zdaňovací období roku 2001, § 8 odst. 3 zákona o účetnictví pro zdaňovací období let 2002 a 2003). Správce daně dále zjistil, že stěžovatel prováděl pouze inventuru zásob (zjištění jejich stavu), ale nikoli již inventarizaci (porovnání výsledku inventury s účetní evidencí), takže jeho účetnictví není průkazné (§ 7 odst. 3 zákona o účetnictví pro zdaňovací období roku 2001, § 8 odst. 4 zákona o účetnictví pro zdaňovací období let 2002 a 2003). Vzhledem k tomu, že stěžovatel v kasační stížnosti ani žalobě ke krajskému soudu neuvedl žádné skutečnosti, které by dokládaly jeho závěry o řádnosti vedení účetnictví, popř. vyvracely zjištění učiněná správcem daně, nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu než shledat tuto stěžovatelovu námitku nedůvodnou.

Ve své další námitce stěžovatel tvrdí, že ve zprávě o výsledku daňové kontroly ze dne 26. 11. 2004, č. j. 40162/04/284930/5063, nebyly zjištěny nedostatky v průkaznosti, úplnosti a správnosti účetnictví a daňová povinnost byla stanovena dokazováním, přičemž následně nebyly dle stěžovatele zjištěny žádné okolnosti, kterými by bylo možno odůvodnit stanovení daně užitím pomůcek. Nejvyšší správní soud konstatuje, že s touto námitkou se již dostatečně vypořádal krajský soud i správce daně. Nejvyšší správní soud ze spisu konstatuje, že po skončení daňové kontroly prováděl správce daně další úkony v řízení (výslechy svědků, výzvu k dokazování), ze kterých vyplynula nemožnost stanovit daň dokazováním, protože účetnictví stěžovatele bylo správcem daně shledáno jako neúplně, neprůkazně a nesprávně vedené, přičemž důkazy stěžovatelem nabídnuté

nebyly s to prokázat správnost veškerých příjmů a daňově uznatelných nákladů, které uplatnil v daňovém přiznání. Na základě těchto skutečností konstatoval správce daně, že není možno stanovit daň dokazováním a je nutno stanovit daň za použití pomůcek. Krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že stěžovatel byl se všemi provedenými zjištěními, důvody a hodnocením důkazních prostředků seznámen a byl oprávněn se k nim vyjádřit. Žalovaný i krajský soud se s touto namítanou skutečností řádně vypořádaly, proto nelze ani této stěžovatelově námitce přisvědčit.

Nejvyšší správní soud dále neshledal důvodnou námitku, že správce daně nerespektoval důkazy předložené stěžovatelem (svědecké výpovědi a znalecký posudek). Krajský soud ve svém rozhodnutí odkázal na pasáže napadených rozhodnutí, v nichž se žalovaný vypořádal s hodnocením znaleckého posudku ze dne 17. 11. 2007, č. 19/2007, zpracovaného Ing. A. H. Krajský soud konstatoval, že správce daně nemusí každý předložený důkaz jako důkaz osvědčit, v případě, že z navrženého důkazu nebude vycházet, musí ovšem odůvodnit, proč se tak stalo. Krajský soud následně uvedl, že žalovaný logicky a srozumitelně zdůvodnil, proč nebylo možno uvedený znalecký posudek jako důkaz použít, neshledal tak v postupu žalovaného žádné pochybení. Krajský soud dále konstatoval, že na návrh stěžovatele byl dne 18. 6. 2008 vyslechnut jako svědek jeho zaměstnanec M. N. a dále bylo správci daně jako důkazní prostředek předáno čestné prohlášení V. O., přičemž ke zhodnocení těchto důkazů došlo v protokolu z ústního jednání ze dne 9. 7. 2008, č. j. 48419/08/284930/5063. Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že i žalovaný se ve všech třech svých napadených rozhodnutích s výše uvedenými důkazy vypořádal. Se závěry krajského soudu, že správce daně se zabýval stěžovatelem navrženými důkazy a své úvahy týkající se těchto důkazů náležitě vyložil, se Nejvyšší správní soud ztotožňuje, proto není možno dát za pravdu námitce stěžovatele, v níž tvrdí, že správce daně nerespektoval důkazy jím předložené.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani další námitce stěžovatele, že nebyly dány zákonné podmínky pro použití pomůcek dle § 31 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, neboť z odůvodnění napadených rozhodnutí žalovaného plyne, že účetnictví stěžovatele bylo neúplně, neprůkazně a nesprávně vedené, k této skutečnosti se k námitce stěžovatele Nejvyšší správní soud vyjadřoval výše. Žalovaný ve svých rozhodnutích dále uvedl, že stěžovatel nedoložil a neprokázal skutečnosti požadované správcem daně ohledně vedení skladové evidence a provedení inventarizace, stěžovatel neprokázal, že hodnota stravenek byla zahrnuta v denních tržbách, jak tvrdil, neprokázal účtování o stravenkách v souladu s opatřením Ministerstva financí a nepředložil knihu závazků a pohledávek. Z rozhodnutí žalovaného dále plyne, že v případě, že účetnictví stěžovatele je neúplné a neprůkazné, tíží daňový subjekt břemeno důkazní, tj. aby v souladu s § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků předložil důkazy, kterými podloží správnost veškerých příjmů a daňově uznatelných nákladů, které uplatnil v

daňovém přiznání. Žalovaný ve svých rozhodnutích dále rozvedl, proč důkazy stěžovatelem nabídnuté nebyly schopny požadované skutečnosti doložit, nebylo tedy možno stanovit daň dokazováním. Žalovaný posléze ve svých rozhodnutích dospěl k názoru, že daňová povinnost byla za použití pomůcek stanovena dostatečně spolehlivě tím, že byla stanovena za použití údajů zjištěných u daňových subjektů obdobných stěžovateli (subjektů provozujících stejnou činnost jako stěžovatel ve stejné lokalitě a ve stejném období), které byly dále přizpůsobeny výši obratu stěžovatele. Správce daně pak vyložil, k jakým výhodám ve smyslu ust. § 46 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků přihlédl a jak se vypořádal s tvrzeními stěžovatele v tomto směru, uvedené skutečnosti do svého rozhodnutí pojal i krajský soud. Stěžovatel se ve své kasační námitce omezil pouze na konstatování, že nebyly dány podmínky pro použití pomůcek, aniž by jakkoli uvedl, v čem spatřuje absenci těchto podmínek či jaké důvody jej vedou k tomuto závěru. Nejvyšší správní soud konstatuje, že správce daně náležitě odůvodnil, proč přistoupil ke stanovení daně za užití pomůcek, jak dospěl ke stanovení výše daňové povinnosti a k jakým výhodám pro stěžovatele přihlédl. Není tedy možno přisvědčit výše uvedené obecně formulované stěžovatelově námitce.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že další stěžovatelovu námitku, že správce daně použil jako pomůcky údaje subjektů, které nelze považovat za srovnatelné se stěžovatelem, přičemž v podrobnostech odkazuje na odvolání proti rozhodnutí správce daně ze dne 14. 8. 2008, není možné z důvodu její obecné a nekonkrétní formulace posoudit. Nejvyšší správní soud konstatuje, že projednává námitky uplatněné v kasační stížnosti, přičemž není povinen dohledávat kasační námitky v jiných dokumentech, byť obsažených ve spise, na které stěžovatel odkáže. Z formulace námitky uvedené v kasační stížnosti není zřejmé, proč není možné daňové subjekty, jejichž údaje posloužily jako pomůcky, považovat za obdobné stěžovateli. Z námitky tak není patrno, jaké konkrétní skutečnosti by měl Nejvyšší správní soud přezkoumávat, není ji proto možno posoudit.

Pokud stěžovatel ve své kasační stížnosti odkazoval na rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 5. 2004, č. j. 2 Afs 25/2003 - 87, ze kterého dle stěžovatele plyne, že správce daně nemůže přejít z dokazování na použití pomůcek, neboť má k dispozici důkazní prostředky, které lze při stanovení daně využít, Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že stěžovatelem uváděné závěry z uvedeného rozsudku neplynou. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku dospěl ohledně stanovení daně dokazováním či na základě pomůcek k tomuto závěru: „*Jestliže se totiž za jedno zdaňovací období platí jedna daň z příjmů fyzických osob, je třeba, aby tato daň byla stanovena buď zcela dokazováním nebo zcela podle pomůcek. Není možné, aby většina daně byla vypočtena dokazováním a část za použití pomůcek*...“ V právě posuzovaném případě došlo ke stanovení daně výhradně za použití pomůcek, a to pro každé ze zdaňovacích období let 2001, 2002 a 2003. Stěžovatelem nastíněný požadavek o nemožnosti správce daně přejít z dokazování na stanovení daně užitím pomůcek neplyne ani ze zákona o správě daní a poplatků. Z § 31 odst. 5 zákona o správě daní

a poplatků plyne, že nesplní-li daňový subjekt při dokazování jím uváděných skutečností některou ze svých zákonných povinností, takže není možno daňovou povinnost stanovit dokazováním, je správce daně oprávněn stanovit daňovou povinnost za použití pomůcek. Ust. § 31 odst. 5 tedy předpokládá situaci, kdy se správce daně prioritně bude snažit stanovit daň dokazováním, tedy nějaké dokazování v řízení proběhne, ale nakonec vyjde najevo objektivní nemožnost stanovit daň dokazováním a tedy nutnost přejít na pomůcky. Nejvyšší správní soud nespatřuje žádné porušení zákona v tom ohledu, že ačkoli byly v řízení původně činěny kroky ke stanovení daně dokazováním, došlo nakonec ke stanovení daně užitím pomůcek, když posléze v řízení vyšlo najevo, že na základě dokazování není daň možno stanovit. Ani této námitce tedy Nejvyšší správní soud nepřisvědčil.

K poslední stěžovatelově námitce, že v úředním záznamu správce daně neuvedl důkazy předložené stěžovatelem, jejich hodnocení či odůvodnění, proč k nim nepřihlédl, Nejvyšší správní soud uvádí, že vzhledem k neurčité formulaci námitky ji nelze přezkoumat. V první řadě stěžovatel neuvádí, jaké konkrétní důkazy jím předložené nejsou uvedeny, Nejvyšší správní soud tedy nemůže zhodnotit, zda úřední záznam se zabývá určitým důkazem, když není jasně specifikováno, o jaký individuálně určený důkaz má jít. Dále potom ze stěžovatelovy námitky není zřejmé, který dokument má být jím míněným úředním záznamem, když ve spisovém materiálu jsou tři úřední záznamy (jedná se o úřední záznamy ze dne 17. 7. 2008, č. j. 49316/08/284930/5063, č. j. 49318/08/284930/5063 a č. j. 49319/08/284930/5063). Stěžovatel tedy ve své námitce dostatečně nespecifikoval, ke kterému se jeho námitka vztahuje. Konečně namítá-li stěžovatel, že správce daně nerespektoval rozsudek krajského soudu ze dne 27. 9. 2007, ani zde není zřejmé, o který rozsudek jde, jelikož v úvahu v dané věci připadají celkem tři rozsudky krajského soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 31 Ca 74/2006 - 59, č. j. 31 Ca 96/2006 - 30 a č. j. 31 Ca 97/2006 - 35.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelem uplatněné kasační námitky nejsou důvodné. Protože v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1, větou první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., tak, že náhrada nákladů řízení se nepřiznává žádnému z účastníků řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel v něm neměl v řízení úspěch a žalovanému v něm žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. března 2011

JUDr. Radan Malík
předseda senátu